

Gestrand

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Sarah Goodwin

Gestrand

Vertaald door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5880 7

© 2021 Sarah Goodwin

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos

uitgevers, Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *Stranded*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Margo Togni, gebaseerd op een ontwerp
van Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2021

Omslagillustratie © Sudha Peravali/Arcangel

Images (strand) en Shutterstock.com

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn ouders, omdat ze geloofden dat ik alles kon.
Zelfs (vooral) als ik het daar niet mee eens was.

Proloog

Bevroren tot op het bot strompel ik de boot af en kijk ik om me heen in het dorp. Het is Creel niet, maar een plaatsje dat er precies op lijkt; de huizen tuimelen als rotsblokken omlaag naar de hongerige zee. Vissersboten en gebarsten beton. Ik sta nog licht te zwaaien op mijn benen van het deinen van de boot waar ik net vanaf kom. Het is stil en alles ligt er roerloos bij.

Op de een of andere manier, ondanks alles wat ik heb meegemaakt en hoever ik gekomen ben, verlamt het idee me om naar een van de huizen toe te gaan en aan te kloppen, geconfronteerd te worden met een vreemde. Wat wacht er in die huizen? Is er überhaupt wel iemand?

‘Gaaf het, meisje?’

Ik draai me zo snel om dat ik bijna struikel. Op de drempel van een klein huisje staat een oude vrouw in een wollen rok en met donspantoffels aan haar voeten. Ze neemt me met grote ogen op terwijl ze halfgebukt staat om het ijzeren draadmandje met lege melkflessen dat ze in haar hand houdt voor haar huisje neer te zetten.

Dan gaat haar blik naar de schouderband van het geweer. Het mandje valt uit haar handen, de flessen breken en haar stoepje ligt plotseling vol glasscherven. Haar gezicht vertrekt van angst terwijl ik het geweer van mijn schouder haal en vooroverbuig om het op de grond te leggen.

Als ik weer overeind kom, glijdt mijn blik over mijn gescheurde, modderige kleren, die om mijn broodmagere lijf slobberen. Moeizaam open ik mijn plakkerige, met zout bedekte lippen. ‘Politie. Ik heb politie nodig...’

1

‘Maddy?’

Ik knipperde met mijn ogen, me plotseling bewust van de tijd die verstreken moest zijn nadat ze de vraag had gesteld waarop ik niet goed wist hoe te antwoorden. Ik verschoof de laptop op mijn schoot een beetje en keek naar mijn eigen beeltenis op het scherm. Door het koude tl-licht in de keuken was mijn huid groenig en rubberachtig op de webcam. Mijn haar was piekerig, hoewel ik het voor het beeldbellen nog had geborsteld. Ik had een opgeblazen gezicht, ik was de laatste tijd flink aangekomen. Ik leek wel een pad. Als ik niet met mijn ogen had geknipperd, had het waarschijnlijk geleken of ik dood was.

‘Ja, sorry,’ zei ik. ‘Hoe ik in de botanie ben beland, eh... Nou, eigenlijk door mijn vader. Hij was tuinier. Ik bedoel: het was niet zijn werk, maarre... We hadden een moestuin.’ Ik babbelde maar wat en ik haatte mezelf erom. Op het scherm had de vrouw die de vragen stelde, Sasha, een gefixeerde glimlach om haar mond. Ze zat in een glazen kantoortje, haar keurige zwarte jasje stak af tegen de witte wand achter haar.

Ik dwong mezelf rustig in te ademen. ‘Mijn vader en mijn moeder hebben me thuisonderwijs gegeven. Dus is alles wat ik heb geleerd over biologie, over planten, van hem afkomstig. Hij was heel erg bezig met zijn tuin.’

‘Dus je hebt thuisonderwijs gehad? Dat is vrij uitzonderlijk... Heb je ooit op een... eh... traditionele school gezeten?’ vroeg ze, het woord ‘normale’ omzeilend.

Ik beet op mijn lip. ‘Eh, ja. Tot mijn elfde. Toen zat ik op de lagere school in ons dorp. Daarna ging iedereen naar de middelbare in de stad.’

Ik herinnerde me mijn eerste dag op de grote middelbare school nog levendig. Het lachen om mijn lunchtrommeltje met een stripfiguur erop, de kinderen die ik van de lagere school kende die oplossen in de menigte en me in de steek lieten in de nieuwe, grotere vijver waarin we terecht waren gekomen. Oudere meisjes met lippenstift op die me verjoegen uit de toiletten om stiekem sigaretjes te roken. Ik had de hele terugweg naar huis gehuild. Mam had één blik op me geworpen en me in haar met bloem bestoven armen gesloten.

‘Nou,’ zei ze tegen mijn vader, ‘wat heb ik je gezegd? Het gaat er daar veel te ruw aan toe voor haar.’

Binnen een paar weken was het allemaal geregeld en hoefde ik nooit meer naar school. Op dat moment was ik daar blij om, maar later wenste ik dat ik mijn gevoelens beter had verborgen. Altijd als ik iets nieuws wilde gaan doen – bij de scouting, op ballet, paardrijden – herinnerde mama me meteen aan wat er ‘de laatste keer’ was gebeurd. Dat gaf haar bij elk meningsverschil het laatste woord.

Sasha hield haar hoofd schuin, haar lange blonde haar viel opzij. Ze fronste haar voorhoofd en haar designerbril gleed omlaag op haar neus. ‘Was daar een specifieke reden voor? Ik vermoed dat onze kijkers het heel interessant zullen vinden meer van je achtergrond te weten.’

‘Nee, niet echt,’ zei ik met een geforceerd lachje. ‘De school die het dichtstbij was beviel hun niet. En op zo’n verlaten plek op het platteland zijn er niet veel opties.’

‘Dan moet het moeilijk voor je zijn geweest om vrienden en vriendinnen te maken?’

Ik voelde dat ik gevaar liep. Om gekozen te worden moest ik iemand zijn die zich soepel bewoog in groepen, een avontuurlijke optimist die ‘openstond voor nieuwe ervaringen en ideeën’. Zo stond het op de website. Dat had ik goed onthouden. Dit gaf geen ‘ik sluit me gemakkelijk aan’-indruk. Dit kwam te dicht bij de waarheid.

‘Niet echt,’ zei ik luchtig. ‘Ik ging al snel daarna naar de universiteit en daar was het heel anders. Nieuw, spannend.’

Ze glimlachte en ik kromp inwendig in elkaar. Ja, de universiteit was heel anders geweest. Ik was in mijn eentje. Geen gezellige avondjes met mama, lezend voor de haard, geen lange wandelingen met papa en de honden, maar muziek en beroemdheden van wie ik nooit had gehoord. Ik droeg tuttige kleding die tientallen jaren te ouwelijk voor me was en leefde met het idee dat het om negen uur ’s avonds tijd was om met een boek naar bed te gaan, in plaats van shotjes te drinken en onvast naar de bushalte te rennen om uit te gaan in de stad.

‘Je moet heel close met je familie zijn,’ zei ze, alsof ze mijn gedachten kon lezen en wist van al die eenzame avonden aan de telefoon met mama. ‘Zul je ze missen als je weg bent?’

‘Nee... Ik bedoel, natuurlijk zal ik ze missen, maar... Dat hoort er nu eenmaal bij.’ Ik dwong mezelf om niet naar de eenzame kaart op mijn boekenplank te kijken. De kaart met een triest hangende lelie en een enigszins scheel kijkende duif erop, die de condoleances van mijn manager en een handvol collega’s moest overbrengen. ‘Op de, eh, website stond dat het programma over het einde van de wereld gaat – hoe eindigt die in de ideale versie die jullie voor je zien? Wordt het land gebombardeerd, sterft iedereen uit door een hongersnood, een oorlog?’

Sasha glimlachte. ‘Dat was een van de vragen die ik jou wilde stellen. We laten het einde opzettelijk open, om discussie tussen de deelnemers uit te lokken. Er gebeuren op het moment zoveel dingen. Iedereen heeft een eigen theorie over het einde van de wereld. Hoe denk jij dat dat eruitziet?’

Ik had een zure smaak in mijn mond. Mijn wereld zoals die was geweest, wás al geëindigd.

‘Ik weet niet... Misschien... Tja, een van mijn scripties ging over het gevaar van monocultuur. Als we maar één soort gewas verbouwen en er een plaag komt waardoor het land wordt kaalgevreten, kan dat een ramp betekenen voor onze voedselvoorraad.’ Ik zag haar wenkbrauwen omhooggaan en wenste onmiddellijk dat ik iets minder saais had gezegd. ‘Maar ik zet mijn kaarten op zombies,’ voegde ik er met een klein lachje haastig aan toe. ‘Ik denk dat de meeste kijkers teleurgesteld zullen zijn als de Apocalyps komt en zombies er geen rol in blijken te spelen.’

Ze lachte en ik slaakte een zucht van verlichting, langzaam, zodat het niet te zien was op het scherm.

‘En, vertel eens, waar kijk je het meest naar uit als je wordt uitgekozen om deel te nemen aan *De laatste toevlucht*?’

Deze keer hoefde ik niet na te denken en was mijn antwoord oprecht. ‘De bevrijding.’

Van mijn leven, mijn verdriet, mezelf.

Ik moest eruit weg.

Toen de e-mail kwam waarin stond dat ik was gekozen, was mijn eerste reactie er een van ongeloof. Daarna barstte ik in tranen uit hoewel mijn hart oversloeg van blijdschap. Ik kreeg wat ik wilde. Wat ik nodig had. Ik ging weg.

Ik zocht een nieuwe arts van wie ik een schriftelijke verklaring kon krijgen dat ik gezond genoeg was om deel te nemen aan het programma. Dat was ik ook, buiten de therapie die ik vermeed en de tabletten die ik moest slikken, maar dat hoefden zij niet te weten. Toen moest ik naar Londen voor officiële interviews die op de televisie zouden komen als de rest van het programma werd uitgezonden. Iemand deed mijn haar en make-up. Sasha stelde me vragen; ze hadden blijkbaar geen professionele presentator ingehuurd voor dat onderdeel. Dat vond ik vreemd, maar wat wist ik er nou

van? In elk geval had ik geen zin om al te veel over het eindproduct na te denken. Ik wilde gewoon op dat eiland zijn. Wat erna kwam, de uitzending, de interviews, terugkeren in mijn leven; daar wilde ik niet bij stilstaan.

We zouden in twee groepen naar het eiland gaan, de ‘jongens’ en de ‘meisjes’. Zo noemde Sasha ons. Alsof we kinderen waren die op een ‘De Vijf’-avontuur gingen. Maar dat zei ik niet. Sasha zag er niet uit als iemand die de boeken van Enid Blyton kende.

Mijn drie reisgenoten zou ik op het station in Glasgow ontmoeten. Ik kwam er doodmoe aan: ik had het halve land doorkruist met mijn volgepropte tassen. We hadden te horen gekregen dat we op het eiland wat bouwmaterialen, gereedschap en een voedselvoorraad voor noodsituaties zouden aantreffen. Pas op het moment dat ik mijn botanische gids en wat rollen wc-papier in mijn tassen stoppte, was echt tot me doorgedrongen hoe weinig ik mee kon nemen.

Op een afstandje van de plek waar we elkaar zouden treffen – onder een afdakje bij de taxistandplaats – bleef ik staan. De drie andere vrouwen waren er al, ongeveer net zo gekleed als ik en met tassen die net zo uitpuilden als de mijne. Twee ervan leken ouder dan ik en de derde was jonger, ze tuurde op haar iPhone. Instinctief had ik me het liefst meteen omgedraaid om me uit de voeten te maken. Dit waren mensen met wie ik na mijn lange reis echt moest gaan socializen. We gingen tenslotte samen naar een eiland om daar te gaan wonen, en dat bijna een jaar lang! De zenuwen gierden door mijn keel en ik moest mezelf dwingen om naar ze toe te lopen. Ik had het gevoel alsof het weer mijn eerste schooldag was.

‘Ga jij ook mee?’ vroeg de eerste enthousiast toen ze mij in het oog kreeg. Ze had halflang haar met blonde highlights, een zongebruinde, gerimpelde huid en glanzende lippen van de roze lippenstift die ze ophad. Ze kustte me op beide wangen. ‘We begonnen al bang te worden dat je niet meer kwam, toch, dames?’

‘Sorry, de bus was vertraagd. Wegwerkzaamheden.’

‘O, wij zijn alle drie met de trein. Ik ben Gill, trouwens. En jij bent?’

‘Maddy,’ zei ik, met nu al het gevoel dat ik op de een of andere manier teleurstelde.

Ik schatte Gill ergens in de veertig, maar ze leek jonger en sprankelender dan ik, hoewel ze meer dan tien jaar ouder was. Ze praatte luid; het maakte haar blinkbaar niet uit dat er mensen in de buurt naar haar keken, en negeerde opgewekt het VERBODEN TE ROKEN-bordje dat in het hokje hing.

‘Dit zijn Maxine en Zoe,’ zei Gill. Ze gebaarde met haar sigaret en strooide een regen van as over de tas die ik net had neergezet. ‘Maxine is een gepensioneerd lerares en Zoe komt uit India.’

‘Uit County Kerry,’ zei Zoe met opgetrokken wenkbrauwen.

Gill ontblootte haar tanden in een glimlach. ‘Ik ga proberen een taxi te regelen, goed?’

Terwijl Gill bedrijvig wegliep, deed Maxine een stap naar voren. Ze was iets ouder dan Gill, misschien begin vijftig, had steil grijs haar en droeg een flecejack met een aantal geborduurde badges erop. Toen ze me met een klein glimlachje de hand schudde, voelde ik hoe ruw de hare was en rook ik een vleugje lavendel. Ze deed me meteen aan mama denken.

‘Koud, hè?’ zei ze met een blik omhoog naar de sombere grijze lucht. ‘Ik heb thermokleding ingepakt, maar had niet gedacht die nu al nodig te hebben. We zijn er nog niet eens.’

‘Aan zee is het nog kouder,’ zei ik. ‘Maar daar kunnen we tenminste een vuur maken. Zo midden op het station lijkt me dat geen goed idee.’

Zoe grinnikte en stopte haar telefoon in haar zak. ‘Kun je je voorstellen, marshmallows roosteren boven het kampvuur?’ Ze haalde een jumbozak donzige witte marshmallows uit haar tas en zwaaide ermee voor mijn gezicht. ‘Housewarmingscadeautje,’ zei ze grinnzend. Ik lachte terug.

Ze was een paar jaar jonger dan ik – waarschijnlijk net in de twintig –, droeg een felgekleurd zijden sjaaltje in haar haar, had een bril met een zwaar montuur op en een ringetje door haar neus.

Ze leek me iemand die studeerde of kunstenaar was. De zak verdween weer in haar tas en ze stak een met henna gedecoreerde hand naar me uit. Nu al overrompeld door haar natuurlijke gratie gaf ik haar een hand.

Van een eind verderop begon Gill naar ons te roepen, ze hield haar handen als een toeter om haar mond: 'Hier komen! En neem mijn tas mee!'

We sleepten alles naar haar toe en merkten dat de onderhandelingen met de chauffeur van een busje nog in volle gang waren. Blijkbaar had hij weinig zin om naar de plek te rijden waar we moesten zijn. Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Op de kaart was het dorpje Creel niet meer dan een stipje met een naam, ongeveer zo ver westwaarts van Glasgow als je met een auto kon komen. Uiteindelijk, of het nou kwam door Gills vleierij of door het groeiende aantal verkreukelde bankbiljetten dat we in onze bagage wisten te vinden, stemde de taxichauffeur ermee in ons erheen te brengen. We stapten in en terwijl we samengeperst tussen onze bagage wegreden van het station, bood Maxine ons een Citroënzuurkje aan.

'Ik vraag me af hoe het daar is,' zei Zoe nadat ze een paar selfies had gemaakt in de taxi. 'Ik heb nu al spijt dat ik geen bikini heb meegenomen.'

Ik zag Maxine reageren met een deels verbaasde en deels minachtende blik. Een bikini op een Schots eiland – daar zou ze niet veel aan hebben, tenzij de global warming explosief toenam de komende maanden. Maar Zoe leek zichzelf niet erg serieus te nemen terwijl ze het zei.

'Wat ik wil weten is wanneer we de jongens ontmoeten,' merkte Gill op. 'Waar vertrekt hun boot vandaan?'

'Geen idee,' zei Maxine. 'Ik denk ergens vanuit een kustplaatsje een stukje verderop. Ik begrijp niet echt waar dat voor nodig is. We gaan tenslotte allemaal naar hetzelfde eiland.'

'Maar het is wel leuk, toch, niet weten wie we daar gaan aantreffen?' zei Zoe. 'Ik hoop dat ze aardig zijn. Niet te macho en zo.'

‘Maar wel macho genoeg om een huis te bouwen, graag,’ zei Gill. ‘Ik heb geen zin om een jaar lang te moeten kamperen.’

‘Weet je wel zeker dat je in het juiste programma zit?’ vroeg Maxine bijna plagend.

‘O, ik hou van buiten zijn. Ik ben dol op tuinieren en lekker in de zon liggen, maar slaap wel liever tussen vier muren dan in een nylon tentje,’ zei Gill.

‘Ik vind kamperen geweldig! Ik ben vier keer naar Glasto geweest en het is zo lekker om je niet druk te hoeven maken over van alles en nog wat – het enige wat je daar hebt is modder, glitters en bier! En muziek natuurlijk...’ giechelde Zoe. ‘En jij, Maddy?’

Ik knipperde met mijn ogen, verrast om zo direct bij hun gesprek betrokken te worden. Ik was tevreden geweest met luisteren en de wereld zien voorbijgliden.

‘O... Ik hou van kamperen. Toen ik klein was, ging ik altijd met mijn ouders. Als je geen afleiding hebt, kun je stapels boeken lezen.’ We gingen altijd buiten het seizoen om, dat was goedkoper. Maar zelfs als er dan nog andere kinderen op zo’n camping waren, verbood mama me hen achterna te lopen naar de speeltuin of het zwembad. Ik moest altijd in haar buurt blijven; je wist tenslotte maar nooit wat er gebeurde als ik in mijn eentje was.

De drie anderen kletsten flink door terwijl we reden. De lucht achter in de taxi werd warm en vochtig en de raampjes besloegen door hun adem. De chauffeur zette de radio ongeveer elke tien minuten wat harder en keek dan met een steeds dieper wordende frons in het achteruitkijkspiegeltje naar zijn passagiers. Ik legde mijn wang tegen het koude glas en deed mijn ogen dicht.

2

‘Ijskoud hier,’ zei Zoe en ze trok haar oversized legerjack strakker om zich heen. ‘Waar blijft die boot?’

‘Geen idee,’ zei ik. ‘Misschien is hij vertraagd?’

Zoe haalde haar iPhone tevoorschijn. Het hoesje zat vol stickers. ‘Geen gemiste oproepen.’

Ik trok een bezorgd gezicht en tuurde weer over de zee uit. Geen enkel teken van een boot of iets anders aan de horizon. Het was al een halfuur later dan de aankomsttijd die vermeld stond in de brief van de productiemaatschappij. Ik was verkleumd tot op het bot. Ik vroeg me af of de andere vier toekomstige eilandbewoners al waren opgehaald. Hadden zij al voet aan land gezet op het ongerepte zand van ons verlaten nieuwe thuis?

Ik wierp een snelle blik op de anderen. Gill stond nog steeds te kettingroken en tikte ongeduldig met haar voet op de grond. Maxine had een hagelnieuw uitzierende thermosfles in haar hand en dronk er met kleine slokjes uit.

Ik zette mijn enorme plunjezak tegen de ijzeren balustrade langs de kade. Toen ik me eroverheen boog om het woelige water eronder te bekijken, zag ik de *Fucus vesiculosus* erin drijven; een donkerbruin zeewier met grote blazen. Dus we zullen in elk geval niet omkomen van de honger, dacht ik, hoewel er bij het idee zeewier te moeten eten een huivering door me heen ging.

Zoals verwacht leek Creel een vissersplaats. Maar om het een ‘dorp’ te noemen was wat overdreven; er stonden vijf door weer en wind geteisterde huisjes bij elkaar op een klein met keien geplaveid pleintje dat overging in een betonnen helling die afliep naar de zee. Bij twee van de huisjes stond een zelfgemaakt en verschoten TE KOOP-bord achter een raam.

Ondanks de verweerde huisjes en het gebrek aan leven beviel de plek me. Je voelde er de kracht van de natuur; het dorp leek al half teruggeëist door de zee. Zelfs de betonnen kade langs de zee was verweerd en zat vol putten en gaten van de doorstane stormen. Iedereen was blijkbaar vertrokken uit de huisjes bij dit kleine haventje; het was alsof de golven het dorpje met hun hongerige schuimvingers probeerden terug te graaien.

Een beetje verveeld dwaalde ik wat verder van de anderen vandaan in de hoop dat ik het door het lopen wat warmer zou krijgen. Toen ik aan het einde van de kade was, liet ik een zucht ontsnappen. Eindelijk was ik alleen en voelde ik me niet steeds bekeken; een welkome verandering na de stressvolle reis. Ik deed mijn rugzak af, knielde en haalde er een gebreide muts uit die ik over mijn oren trok.

Terwijl ik stond te twijfelen of ik ook nog een extra trui aan zou trekken, kwam er een bootje achter een uitstekende rots van de grillige kustlijn vandaan. Het was nauwelijks groter dan een roeiboot en veel te klein om de boot te zijn waarop wij wachtten. Ik keek toe terwijl het de kade naderde. Er zat een oudere man met een ruw rood gezicht in, gekleed in een overall die aan de kraag van blauw naar stoffig grijs was verschoten. Even later stapte hij vlak voor de betonnen helling het water in, trok de boot op de kant en begon gevlochten vismanden uit te laden met krabben erin die als enorme reuzenspinnen door elkaar krioelden in hun paniek om te ontsnappen.

‘Morgen,’ zei ik toen hij opkeek en me zag staan.

‘Morg-,’ zei hij. De wind griste de laatste lettergreep van zijn begroeting met zich mee. Ik bleef even staan kijken terwijl hij aan het

werk was, maar mijn ongerustheid kreeg algauw de overhand. Ik liep naar hem toe.

‘Sorry, maar weet u of er nog boten van hier naar Buidseach varen vandaag? We hadden verwacht dat er rond dit tijdstip een zou vertrekken.’ Ik knikte naar de anderen om aan te geven over wie ik het had.

Hij ging rechtop staan met de inmiddels geleegde fuik in zijn handen en schudde toen, tot mijn schrik, zijn hoofd.

‘Niet dat ik weet,’ zei hij. Ik kon zijn woorden boven de wind uit nauwelijks ontcijferen – zijn accent was veel zwaarder dan dat van de taxichauffeur.

‘Maar u kent Buidseach Isle? Dat ligt hier vlakbij?’ vroeg ik, me afvragend of ik de naam van het eiland niet verkeerd uitsprak.

‘Ja, dat ligt hier in de buurt, ja, maar niet bepaald vlakbij,’ zei hij met een gebaar naar de zee. ‘Ik weet niets van een boot, maar niemand hier is zo gek om het risico te nemen in de klauwen van die heks terecht te komen.’

Ik wist zeker dat ik hem verkeerd had verstaan. ‘Heks?’

Hij snoof. ‘Buidseach is Gaelisch voor “zwarte heks”. Ik hoor er al verhalen over sinds ik heel klein was. Mijn vader maakte me er altijd bang mee en waarschuwde: “Als je ooit in de buurt van Buidseach komt, ben je verloren. Wie daar op de rotsen loopt, wordt nooit meer teruggevonden. De heks lokt je erheen en als ze je te pakken heeft, kookt ze soep van je botten.”’

Ik had geen idee wat ik daarop moest zeggen. Ik geloofde natuurlijk niet in heksen, maar rotsen en schipbreuken waren een andere zaak. Mijn maag kromp samen van een nieuwe angst.

De visser leek het aan me te zien. Met een glimlach schudde hij zijn hoofd en zei: ‘Dat waren maar verhalen, meissie. Om me respect voor de zee bij te brengen.’

Ik probeerde terug te glimlachen en draaide me toen om, om de horizon nogmaals af te zoeken. Geen boot, niet eens een vage donkere vlek land in de verte. Het eiland was vanaf het vasteland niet te zien.

Ik keerde me weer naar de visser, maar zag dat hij zijn emmers met krabben had opgepakt en het huisje binnenging dat het dichtstbij lag. Ik had blijkbaar al genoeg van zijn tijd opgesoupeerd.

Toen schrok ik me halfdood omdat er plotseling op mijn schouder werd getikt. Ik draaide me met een ruk om. Achter me stond Zoe, ze had een reep chocolade in haar hand.

‘Wil je ook een stukje? Het is melkvrije chocola, dus niet heel lekker, maar ik verrek van de honger. Er waren verdomme niet eens vegetaristische keuzes bij het ontbijt in de B&B, dus heb ik alleen maar een stuk toast op. Maar nu zou ik mijn oma zelfs verkopen voor een frietje, denk ik.’

Ik nam dankbaar een stukje chocola van haar aan. Mijn laatste maaltijd was bij een benzinstation geweest. Niet dat ik die plek zelf zou hebben gekozen, maar een andere optie was er niet. Als het aan mij had gelegen had ik liever een traditionele zondagslunch gehad met een flink stuk geroosterd vlees met alles erop en eraan en een romig rijstpuddinkje met een craquelé nootmuskaatkorstje na, zoals mama ons elke week voorschotelde.

Ik wilde net voorstellen om het contactnummer uit de brief te bellen, toen de rust en stilte van het haventje door een luid getoeter werden verscheurd. Toen we ons omdraaiden, werd er weer getoeterd en zagen we een knaloranje, glimmende jeep de heuvel af komen. De bestuurder zwaaide geestdriftig naar ons.

‘Dat zullen de televisiemensen wel zijn,’ zei Zoe. ‘Snelle jongens en nogal nadrukkelijk aanwezig...’

Ik knikte. Ik wist niet veel van auto’s maar het was duidelijk dat deze hagelnieuw was. Smetteloos schoon en zonder één krasje of deukje. Het was ook duidelijk dat de bestuurder er nog niet goed aan gewend was; of hij was sowieso een verschrikkelijke chauffeur. De auto kwam met een schok tot stilstand op het pleintje en er sprong meteen een man in een keurig pak uit.

Zoe en ik haastten ons terug naar de anderen.

‘Goedemorgen allemaal!’ riep de bestuurder. ‘Zijn jullie klaar voor een avontuur?’